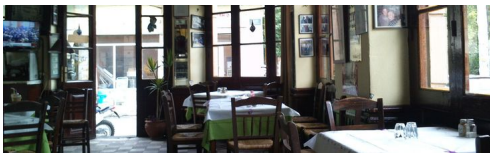

Σαββάτο (το ...προπροηγούμενο), νωρίς το μεσημέρι. Ταμπούρια. Στο καπηλειό, όπου η μοναδική, ίσως, σύγχρονη συσκευή ήταν μια τηλεόραση πλάσματος, βολεύομαι, μόνος, σε μια γωνιά του άδειου μαγαζιού. Από τα στενά ψηλά ανοίγματα, ερχόταν καλοδεχούμενη η δροσιά, το συννεφιασμένο φως του φθινοπώρου και από τον πλασματικό δέκτη απρόσκλητες ψηφιακές εικόνες. Ανάμεσά μας, λίγα τραπέζια σε σκηνικό δεκαετίας του '60 και στο πεζοδρόμιο, ίσα που διακρινόταν ο πίσω τροχός του Husqy που με είχε μεταφέρει ως εκεί.

Η μόνη ανορθογραφία από αυτή τη χρονομηχανή, ήταν το χρώμα που έβγαζε η υψηλής ανάλυσης οθόνη, απ' όπου αντικρίζαμε, χωρίς να ακούμε, τον πρωθυπουργεύοντα στην ομιλία του από την Χαλκιδική, για τα 40χρονα της Ν.Δ.

Δεν πίστευα ότι στη ζωή μου θα έφτανα στο σημείο να νοσταλγήσω τον ιδρυτή του κόμματος, τον και «εθνάρχη» αποκαλούμενο. Αυτόν που κυριάρχησε για μια οκταετία από το '55, που κράτησε ζωηρά ζωντανό το οδυνηρό μετεμφυλιακό κλίμα, που χρεώθηκε τον Γρ. Λαμπράκη, αυτόν που τον ψήφισαν δένδρα και νεκροί, που δεν έζησε ούτε μια μέρα ως αντιπολίτευση, που ανεχώρησε ως Τριανταφυλίδης.

Είναι ο ίδιος που επέστρεψε 11 χρόνια αργότερα, που ντριμπλάρισε με Τέχνη τον τέως, νομιμοποίησε το Κ.Κ.Ε., βγήκε από το πολεμικό σκέλος του Ν.Α.Τ.Ο., που μπήκε στην Ε.Ο.Κ. Όπως σε πολλούς Έλληνες, δεν υπήρξε επιλογή μου. Ήταν όμως προσωπικότητα. Κι όταν υπέργηρο πια τον πήραν τα κλάματα, μπροστά στις κάμερες στο αεροδρόμιο «Μακεδονία», μέχρι που τον συμπάθησα. Όχι από οίκτο.

